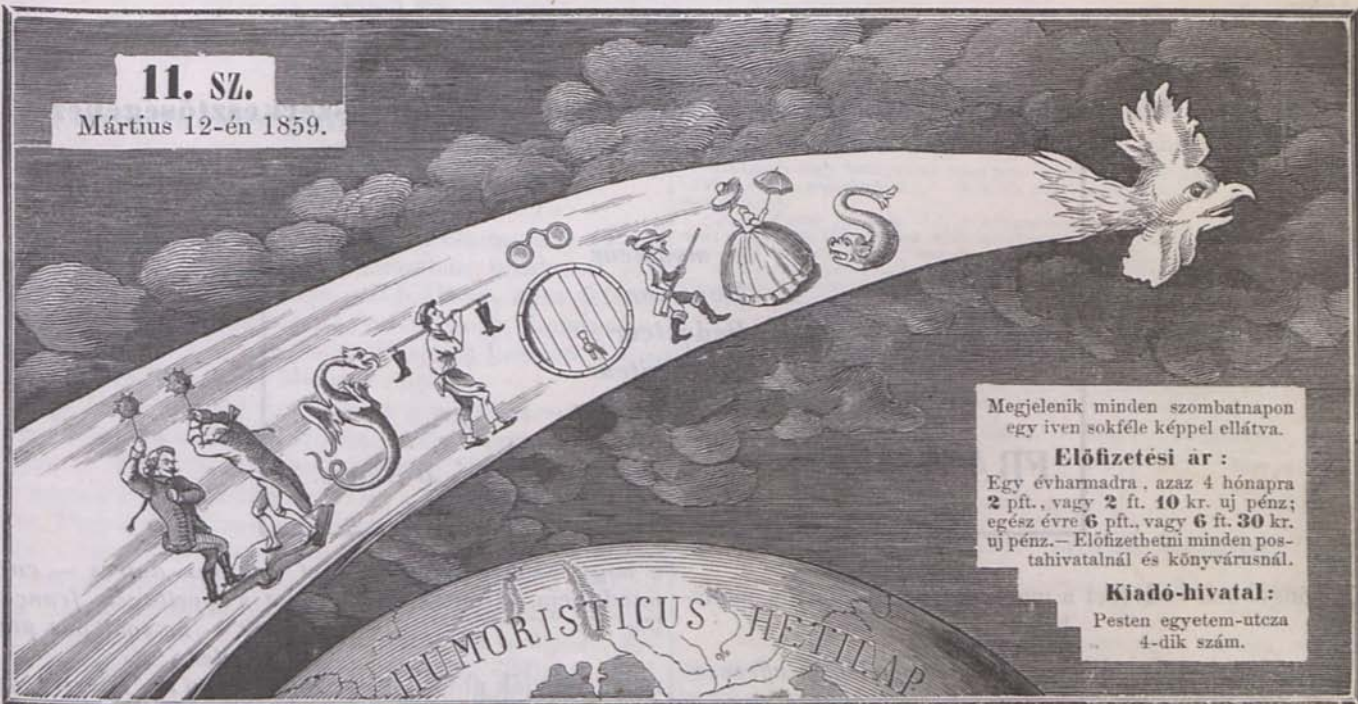

11. SZ.

Mártius 12-én 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.

Előfizetési ár :

Egy évharmadra, azaz 4 hónapra 2 pft., vagy 2 ft. 10 kr. új pénz; egész évre 6 pft., vagy 6 ft. 30 kr. új pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárban.

Kiadó-hivatal:

Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

AZ ÜSTÖKÖS.

Humoristico-belletristicus hetilap.

HAMVAZÓ SZERDÁN.

Mea culpa, mea culpa

O mea maxima culpa. —

Itt van már hamvazó szerda :
Bohó álarczok, maszkurák
Térjete meg, bánjatok meg. —
Eltemették Carnevált!
Kiki menjen haza szépen,
Vegyén mustárt és lábvizet,
Huzzon szépen flanellreklit,
Fizetgesse a kontóját,
Szürsölgessen rántott levest,
S olvasson ájtatos könyvet.
Vége már a nagy galoppnak!
— A farsangnak vége van.

Mea culpa, mea culpa,

O mea maxima culpa. —

Itten van hamvazó szerda,
Ma a börze is zárva van :
Haussiersek, baissiersek,

Kialusszák ma a mámort,
Az actiák kontratánca,
Váltók, devisek, comptantok,
Milliók s koldustarisznyák.
S más syrének és koboldok
Orgiája csendesül már:
Papirosok megpihennek.
Vége már a börzetáncznak.
— A farsangnak vége van.

Mea culpa, mea culpa

O mea maxima culpa. —

Itten van hamvazó szerda.
Ujságíró is pihen már
Nem babéron, csak papíron,
Diplomata maszkurák
Levetik a dominókat,
Le a pánczélt és sarkantyút,
S olyan józan képet öltnek,
Mint ki vizet sem zavart,

Csörömpölő hadseregek
Megtérnek a garnizonba,
Vége már a fegyvertáncznak
— A farsangnak vége van.

Mea culpa, mea culpa

O mea maxima culpa. —

Itten van hamvazó szerda.
Ember, térj magadba szépen.
Minden hívság ez világon.
(Nemo saltat sobrius.)
Verd ki a mámort fejedből,
És békülj ki a papoddal:
Mert az élet oly mulandó!
Ma a tiszta búza ára
Négy forint és hetven krajczár,
S holnap megint leesik
Három forint kilenczvenre! —
— A farsangnak vége van!

Kakas Márton.

Valamint az 1858-ki, ugy f. 1/3 évi teljes számu példányokkal folyvást szolgálhatunk.

Kakas Márton engesztelő levele a Moniteur tekintetes szerkesztőségéhez.

A monsieur
Monsieur
Redacteur
du Moniteur
• avec honneur

FRANCO.

à Paris.

(Gyöngébbek kedvéért a magyar fordítást is ide mellé-
keltük.)

Szörnyen tisztelt colléga
uram!

Ön szives volt engemet
hivatalosan hazug számár-
nak nevezni,
azért, hogy én a gőzhuszá-
rokat és duplaágyukat rá
fogtam a francziákra; —
én belátom, hogy ezzel a
hirrel pórul jártam, . . .
midőn hitelt adtam neki;

de ime helyre akarom
hozni ezen hibámat olya-
ténképen
hogy majd én megmagya-
rázom a publikumnak; . . .
hogy az az ágyu nem fog
elsülni
hogy azok a katonák soha
sem tesznek kárt senkiben
.

*Monsieur collegien affreuse-
ment honoré!*

*Vous avez été cooureux
moi nommer officiellement
un âne menteur
parce que je surprénai les
vapeurhoussard et les dou-
blecanons sur les français;
je vois dedans, que je suis
avec ce bruit promené en
paysan, quand je lui don-
nais credit
mais je veux porter au lieu
ce mon défaut telle portrait-
ment
que je voudrais hungariser
au publique
que ce canon ne serais pas
roti
que les soldats ne font pas
dommage a rien-personne
non jamais*

s hogy azok a többi izék
mind nem vérontásra va-
lók

tehát hagyják abba a félel-
met:
mert a ki még ezután is
félni mer,
egyenesen esendháborítónak
fog tekintetni

Az újságíróknak pedig
ha még nem volt elég a
hazug és örült titulus

szüretelhetnek még szeb-
beket is ex offó; például:
(nem tudom hogyan van
magyarul? —)

ezzel maradok a tekintetes
colléga urnak
Ó-Budában
1859 böjthava 8-án

buzgó tisztelője
Kakas Márton.

*et que ces autres — com-
ment s'appelle en français
„izé“? — ne sont pas pour
sangfonder
autant qu'ils laissent de-
dans la peur
parceque chacun, qui s'ose
encore peurer
directement serait regardé
perturbateur de la silence .*

*Et les messieurs les écri-
vains des nouvelles s'ils
n'ont pas encore assez des
ces beaux titres de menteur
et fous
peuvent encore récolter plus
belles ex offó; par exemple
„bestiaux, mesquins etc.“ .*

*avec cette je demeure a mon-
sieur regardant collegien
dans ma pelisse vieille . . .
1859 le 8-ième du moi —
ouonnemangepasdelaviande
bouillonnant estimateur
Martin de Coq.*

Tehát:

Tekintetes és nagyságos publikum! mi bizony tévedtünk, errare humanum est, (emberi dolog a halzsirt meginni rhum helyett.) Csalatkozánk, a midőn azt állítottuk, hogy a puska lövészerszám: de hogy az! hosszúszáru tilinkó az; az egyik felin fúják, a másikon billegetik: nagyon szép annak a hangja. A szurony? óh az nem szurony: nyárs az, a mire felhúzzák a kis malacot, úgy forgatják a tűz körül, mellé kell ülni, ha megpirul. Hát a kard? az meg tranchirkés; a pisztoly? ezt tudjuk, hogy félmesszelyes boros palaczk, ha nagyon sokat lönek vele az emberbe, biz attul elesik, de megint csak felkel. De hát az ágyú? óh kérem az nem ágyú: az csak ekvipázs; újmódi cséplőgé, semmi más; ugyan ki nézné azt már ágyúnak? De hát az a lyuk mire való ott benne? Az a lyuk? az csak arra való, hogy a puskaport oda dugják el, hogy meg ne ázzék. De hát a puska mire való? Furesa! mire való? hát miből csinálják a feuerwerket? Igen, de hát az a sok felhalmozott szárított zöldség mire való, száz meg százmillió porcezióban? Ahol van ni? hát már a szegény katona ne is egyék sárgarépát? Szeretném látni, hogy ki tilthatja azt meg neki? — De hát minek az a sok katona? Minek? Hát ki enné meg azt a sok zöldséget? De hát minek az a sok ló? — No hát ez is baj? már meg azt is irigylik a szegény katonának, hogy lovon jár. De hát minek azok a hadihajók? No ez még a legderekbabb! Ezek a balga újságírók elhitetik a publikummal, hogy a cochinchinai tyúkketreczek hadihajók. Pedig hiszen lám Cochinchinába mennek kappanokért, a mikkel az itthoni kappanokat fogják nemesíteni. Ez az egész philantropiai cél! s mennyire félre magyarázzák. Ilyen csunya faj ez az újságíró nép. Ne tessék nekik hinni többet. — („Etez vous content avec?“)

Conjecturalis politika példányai.

III.

Az Üstökös távirati sürgönye. Pest, martius 11-én. Esti hat óra 7 $\frac{1}{2}$ perczkor. Londonban feladatott esti hét óra 8 $\frac{1}{4}$ perczkor. (Hogy elébb ideért, mint feladatott, az onnan magyarázható, mivel hogy Londonban későbbben megy le a nap, mint Pesten.) London. Csinetkrisis. Ministerelnök Marat a régi.

Ugy hiszszük, alig van komoly gondolkozásu ember, a kit e fentebbi távirati tudósítás mély borzongással ne töltene el. Tehát Marat nem halt meg, daczára annak, a mit monsieur Lamartine irt felöle a Girondinekben, daczára Ponsard drámájának, melyben Corday Charlotta ledöfi a vérengzőt; nem halt meg, söt plane újra felmerül rettentő nevével s nem elég, hogy felmerül, hanem még angol miniszterelnökké is lesz; elfoglalja az első helyet abban a békés Angliában, melynek nyugodt, komoly hangulatára figyelni olyan jól esett eddigelé minden igazi béke barátoknak. Ha ez való (a min tudósítónk jellemét ismerve, kételkedünk nem lehet), hová fogunk jutni? hová jut Anglia? hová a continens? de hová a kreditakciák és a vasúti részvények? Ha már Albion fehér bérczei sem tekinthetők a béke és szilárdság jelképeinek, ha megtörténhetett az, hogy a rugalmas gyapjuszákon, melyen soha sem ült más, mint tizenhatpróbás gentleman és bevégzett podagrista, most egy sansculotte, egy phrygiai sipkahordó, a vörösök közt legvörösebb foglalhasson helyet, kinek van akkor még kedve egy új kalapot venni, mikor nem tudhatja, hogy mire kifizeti az árát, lesz-e feje, a mire föltegye? Bizonyára változatos időket élünk. Az első meglepetésben nem tudunk bámulatunknak szavakat találni. Az előzményeket, a körülményeket, melyeknek e katastrophot okvetlenül meg kellett előzniök, még eddig nem ismerjük; mert azokról telegraphi sürgönyünk nem szól; de hogy ily világrendítő változás nem történhetett meg óriási küzdelem nélkül, azt könnyen sejtetheti, a ki a viszonyokkal legkevésbé is ismerős. Annyi bizonyos, hogy néhány hét mulva a continens el lesz árasztva az angol arisztokratia mylordjaival és myladyjeivel. Tény marad mindenesetre, hogy a régi Marat nem halt meg, hanem bizonyosan valaki más halt meg helyette: hogy az idő óta Angliában lappangott s sikerült neki titokban, senkitől előre nem gyanítva, oly hatalmas pártot alakítani magának, mely őt egyszerre, mint deum ex machina a miniszterelnöki haraszákra emelte; — majd meglátjuk, mit hoz a holnapi nap?!

(A holnapi nap pedig hoz egy sajtóhiba helyreigazitást, melyben a szerkesztő brevi manu kicorrigálja a tegnapi telegraphi tudósítást, mondván, hogy rosszul értették a dolgot, egy lágy d-ét elecsereáltak egy kemény t-vel; a mikor aztán a depeche hangzik eképen: „miniszterelnök marad a régi“ a mi persze nagy különbség; tehát ne tessék tovább is megjedni.

Legtitkosabb hírek:

a miket még sehohol másutt nem lehet hallani.

(Paskevics nagy befolyásúhoz kezd jutni a birodalmi klubokban: legtöbben kizárólag ő vele foglalkoznak, — tudniillik azzal a négyes tarokkal, a minek Paskevics a neve.)

(Lord Cowley és társa Loffus kénytelenek visszamenni Londonba; miután mind a ketőnek olyan furesa neve van, hogy ha valaki magyarul kimondja, a demás mind elnevetik rá magukat. Ez tapintatlan választás volt.)

(A legutóbbi pénzkrisis óta a zsidók annyira keresik a realitásokat, hogy még a meg nem lött medvének a bőrére is alkuszának.)

(Tegnapelőtt negyven ezer gyalog és tizenhatezer lovas-katona érkezett ide Pestre — skatulyákban elpakolva Brunner és Oszvald játékoltjaiba.)

(Milyen gyorsan esnek napjainkban a papirosok, arra legmegdöbbentőbb példa volt itt Pesten X. X. nyomdájában, a hol egy risma makulatura papiros egy percz alatt leesett a második emeletéről az udvarra.)

(Londonban az olasz kérdés megoldásában az a főfópon, valyon sikerül-e a tavaszra összegyűjteni Albonit, Ronconit és Grisit az olasz opera számára?)

Azért vannak ilyen apró betűvel nyomtatva, mert ezeket csak suttogva kell elolvasni.

Én semmiről sem tudok semmit?

Motto: Ki csinálta ezt a nagy lármát?
Monite Úr.

Most jutott eszembe az a mulatságos adoma, mikor egyszer az országgyűlési fiatalság föltette magában, hogy ő egy jámbor követnek macskazenét fog adni.

Mi baja volt vele? azt már nem szükség feszegetni, elég az hozzá, hogy ez volt az első macskazene Pozsonyban.

Az improvizált serenade mértéken túl is sikerült: irtóztató láрма volt egy álló óra hosszat a megtisztelt férfit szállítás előtt; a milyent a békés polgárok városában soha sem hallottak még addig.

A vakmerő megbántásnak annyival is inkább hirt futamodott, mivelhogy az első volt még a magyarországi krónikákban; az egész város beszélt róla, mind a két tábla képviselői felháborodtak miatta, a personalis magán kívül volt s szavát adta, hogy ezért példás elégtételt fog szolgáltatni az eként bántalmazott követnek.

Másnap mingyárt a rendek ülésében a legelső tárgy, a mit szőnyegre hozott, a mult éjjeli macskazene volt, melylyel X. urat a kicsapongó fiatalság megbántotta, s melyért a derék személynök hathatós szavakban kért elégtételt a tekintetes karok és rendektől.

Mindenki felzúgott rá, hogy „igaza van“, „helyes“, ezt meg kell torolni stb.“

Mikor pedig vége volt az általános indignatio szülte zúgásnak, feláll X. úr, az érdeklött követ s csudálkozó arcuzattal kérdezi: hogy miről van szó? Ő nem kapott macskazenét, ő vele nem történt semmi; ő nem hallott semmit.

A personalis csak elhült erre a nyilatkozatra.

— Hát akkor jól van. Nagyon jól van. Ha a tekintetes követ úr nem hallott semmit: én sem hallottam semmit. Ott az ablaka alatt nyeritének, mint a lovak, ott rőfögnek, mint a disznók, ott bögnek, mint a tulkok, ott nyávognak, mint a macskák; de a tekintetes követ úr nem hallott semmit, ergo: minden rendében van. Ott az ablaka alatt verik a serpenyőket a földhöz, ott visittatják a rekedt trombitákat, ott dobolnak a vas-kondérokon; de a tekintetes követ úr mind ebből nem hall semmit, kinek mi kifogása legyen tehát ellene? — úgy gondolom, hogy térjünk a napirendre. K—s M—n.

Nem nagy baj az.

— De hát aztán nincs-e ennek a lónak semmi hibája? semmi rejtett bűne?

— Nincs ennek uram semmi, csak hogy épen fára nem mász.

— Hát hiszen azt nem is rá bízták.

Mikor aztán ment hazafelé a nemzetes úr az ujon vett lóval, a legelső hidnál, a mint a deszka megdobbant a ló lába alatt, visszahökölt az, s akárhogy ütötték verték, biztatták, csak nem ment az rá a hidra.

Akkor értette már a vevő a kupeczet, hogy ez a ló fára nem mász.

Elmegy vele!

Benézett a cigány az idegen konyhába, nem találta ott a gazdasszonyt, de ott talált a tűzhelyen egy pár füstölt sonkát. Nem is sokat kínáltatta magát, hanem lábon kapta mind a kettőt s iramodott vele kifelé. Az ajtóban épen szemközt jön rá a gazdasszony. A cigány abban a nyomban feltalálja magát :

— Nem veszi meg kigyelmed tőlem ezt a két sonkát?

— Elmegy vele! — riad rá a gazdasszony. — Majd én tőled veszek sonkát! ki tudja, honnan loptad?

A cigány tudta, hogy honnan lopta, de nem mondta meg, hanem odább állt vele; a gazdasszony is megtudta aztán nem sokára, de már akkor üthette a nyomát.

Az üstökös falun.

— Láttá-e már kee komámasszony az üstököst?

— Láttam bizony, most ment erre, akkora izé volt a kalapja mellett, mint egy világ.

A 10-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Canis tóta mater.“

Modern moecenás.

I. Reggel.

Szép! szép! az ellen nincs kifogásom, csak hogy 50 forint is szép ám az ilyen kis képért! — — — lássa barátom, ha rá teszszük az 50 ft. bankót, majdnem befedi az egész képet — — tudja mit? adok érte 20 forintot, s azt is csak azért teszem, hogy tudom mily nagy inségben van, különben meg volna fizetve 15 fttal is!...

II. Estve (a komló-kertben).

Nesze Károly! fogadd e csekélységet remeklésed-ért! s tedd rá újra az én nótám: „Hej! dinom dánom stb.“ — — a ki anyala van!!...

SÁTOROS CZIGÁNY LAKZI.

(A vége különösen siralmas.)

NB. Nem D-ben történt.**

Kezdjük a fő tárgyon . . . Hát a sátor mellett
Egy iszonyu sovány malacz hetvenkedett.
Szegénynek a sorsa nem igen jól mehet,
Szeretné eltépni, de bizon nem lehet
A csepü-kötelet
Benn az ő bőréről foly épen a beszéd:
Az zavarhatta meg ennyire az eszt,
Roszak ott a hírek,
A gyűlés tagjai mind conservativek;
Maga az ellenzék
Elöl ül a vajda.
A természet igaz nem remekelt rajta,
Mert veres pofáján,
Ott az orra táján,
Mint az öklöm olyan bibiresókat hajta.
Mellette a vének
Sorjába ülének,
Hátul lévén helye a sok csemetének. —
„Nemes gyülekezet! . . .“ a vajda megszólal,
„Ferkó most jött elő a két lopott lóval.
Jól viselte magát, ügyesen, emberül,
Házasítsuk meg hát,
Hadd vegye el Jutkát,

Míg a vármegyének kezére nem kerül. —
Ott a malacz, melyet ezelőtt két héttel
Loptam, azt leszúrjuk, úgy se kell az étel
A jámbornak, igen kényes uri fajta . . .
Hogy hazudhatsz ilyet te érdemes vajda!
Hiszen szegény párát alig bírja lába,
Szeme karikát hány éhségtől kinjába.
Ez elhatározást minden látta jónak,
Senkise protestált az elnöki szónak.
Örült a sok rajkó, gondolt a víg napra,
Midőn majd jól lakhat egy egész hónapra.
Sohse láttam ennyi eleven gyereket
Mint a szél úgy hányja a cigánykereket.
Sőt még utoljára
A rajkók módjára
Maga a vajda is rókatánczot jára.

Jutka szép leány volt a maga nemében,
Most lépett be épen
Huszadik évébe.
Más sábornak volt ő gyenge virágszála.
Szébb cigány lány nem volt a környékben nála,
Azért a többi közt becsületben álla.

Szerették ők egymást jó időtől fogva,
De Ferkó két lóért sokáig volt fogva —
Ki tehetett arról,
Hogy csak most került ki a megye kosztjáról.

* * *

Másnap a vén vajda bebújt dolmányába,
Mely hajdan zsinórral bőven ki volt hányva,
De már életéből kevés nap volt hátra
Az idő vasfoga iszonyún megrágtá.
Oly szűk volt, nem tudom ki se magyarázni,
Alig tudták hárman, négyen bele rázni.
Szegény öreg vajda úgy izzadt, úgy nyöge,
Pedig jól szellőzött mint a két könyöke.
Kalapját imádság — meg az orra tartja,
Két nagy veres füle keresztül bútt rajta,
Másként úri fajta:
Régi dicsőségét szomorún siratja . . .
Meghámlott kordován ócska csizmájába
Rémitón kínlódik terjedelmes lába.
De ma parádéba kellvén lenni neki,
Ügygyel, bajjal még is csak felerőteti,
Semmiféle ember hasznát nem veheti,
Ha egyszer leveti . . .
. . . Előállt a szekér, két ló bele fogva,
Ily equipázs nem volt özönvitztől fogva,
Tudom, hogy nem óhajt senki ilyet bírni.
Méltó hát leírni . . .
Nincs az a pápaszem,
Nem is volt sohasem,
Ezen a világon
A mely vasat lelne ezen ujdonságon.
Kereke madzaggal van összekötözve,
Hogy ne rogyjon össze . . .
Oldala itt-ott van, az is szélyel törve,
Hajdan egyenes volt, de már mostan görbe.
Szérvonó nyeléből eszkábázott rúdja
Kajsza végít a ló feje fölé nyujtja,
S minden zökkenésen agyba fejbe rúgja . . .
Az a kenderszerszám, mely a lovon fészkel,
Csak gyenge sóhajtás, mely viharban vész el.
Nem tudná ez ember valjon mire való,
De milyen a szerszám, épen olyan a ló. —
Vakmerő mindkettő, pókos a hátulja,
Tyúkszemmel van tele mind a lába ujja.
Nem léphet szabadon se fára, se kőre,
Azért nem megy szegény hátra vagy előre.
Hogy már e két pára hány esztendősen legyen,
Ki mondja meg nekem? . . .
Insurgens őseink —
— Mi dicső eleink
Győr városa alatt csapták el a gyepen . . .
Derék fiú Ferke, jól mondta a vajda,
A miért mártotta fejét azon bajba,
Hogy azt a két táltost elorozni merte,
Gazdája kiverte,
Mert még a szalmát is meg nem érdemelte,
Talán a jó Istent égre földre kérte
Lopná el valaki,
S hálákat ad érte . . .

A jó koma rajta
Nem is nagyon hajta
Mert majd minden lépten összedőlt alatta.
A családnak dísze felült a szekerre,
Ki hova fért, egyik arra, másik erre,
Hátul a sok rajkó függ a saroglyába
Szabadon lenyúlván mezítelen lába.
Rángatták is egymást, ki jobbra, ki balra,
Ohajtván feljutni mindegyik a bakra . . .
De őket a vajda leüzte a végett
Hogy meg ne csúfolják a szép nemzetséget.
Elindult a szekér még is utoljára,
Egyik kerék csalé, másik hajsza jára.
S mely nem engedte a szép biztatgató szónak
Püffögött az ostor hátán a két lónak.
Nem lett a násznépnek egyéb veszedelme,
Csak letört a kerek . . .
De akadt közülök egy jó izmos gyerek:
Geniális elme,
Kit a sors meg nem tört, s saját úri lába
Lépett a retirált,
Végkép pensionált
Ócska szekérkerék új szolgálatába.
A vajda egyedül, mint felkiáltó jel
Kuczargott a szekérülésben oda fel,
Mert egyetlen lenne,
Ha az úri házhoz
Az érdemes nászhoz
Maga ő kelme is gyalogjába menne.

Falu végén állott a Jutkáék sátra,
Az egész nemzetség parádéba várta
Illőn elfogadni a sok szép vendéget,
A fényes násznépet,
Az érkező hadat,
Mely nagy kurjongatva az útfélen halad.
A mint oda érnek
Megbotlik egy rögben az az élő kerek,
Elzuhan — s a vajda
Magas trónusából
Szépen lehempereg,
Füle se látszik ki szegénynek a sárból.
Nagyon restellették ezt az állapotot,
Kereste a vajda mindjárt is a botot
Vele megpántolni az élő kereket
De ő be nem várván ezen tiszteletet
Odább állott, a mint tőle csak telhetett . . .
Elmúlt a zavar, helyre állt a béke,
A sárba hullt vajdát,
Ki szemével se lát —
Egy szalmacsutakkal megtörle jó népe.
Urasan megléven kefével eképen,
Elkezdé beszédét, el is mondta szépen.
A sok dictionak oda ment ki vége
Annyi lett a haszon
Hogy Jutka kisasszony
Lett a mi Ferkónknak az ő felesége.
Aztán ettek, ittak
Míg ki nem virradtak.

Másnap a két vajda
A lábát se birta,
Úgy elfogta szívét a kromplipálinka.
Fellökték mindkettőt a szekér farába,
Feje befelé állt, kifelé a lába.
S Jutka stafirungba nyervén egy kereket,
Meg két — csak úgy akadt — kis cigánygyereket.
Kikre csinált Ferkó igen nagy szemeket,
Nem igen jó szívvél szemlélvén ezeket,
Aztán a szekérre sorba felvaczkoltak,
Kit fellöktek reá, kit pedig feltoltak,
Egész felpakoltak . . .
Az öreg vajdáknak nem jó volt a helyök
Minden zökkenésen összekocczant fejük,
Csak úgy harangoztak oda hátra velök.

Kicsődült a falu apraja és nagyja,
Mert senkisémet hagyja
Csak egy pillantásra :
Gyül a bámuló nép, csoportba, rakósra,
Elég oka is van a nagy kaczagásra.

Kijön a kisbíró, a falunak szája
Autoritással az utat elállja.
„Itt vagy drága madár!“ fennem kiabálja . . .
Az egész násznépet az udvarra hajtja —
Ezen szörnyű bajba
Hátra néznek, hol van a két öreg vajda . . .
Elvesztették őket, az útfélen hagyva. —
Eláll a násznépnek szeme, szája
Rája.
Mert ott áll a két ló
Megrablott gazdája :
— Hát semmirevaló
Csak hogy megkerültél.
Itten van a deres, feküdj le csak rája.
Az a Ferko szegény —
Hiába mentette magát, hogy vőlegény,
Hiába esdekelt, sírt, rítt a menyecske
Le kellett feküdni neki a deresre.
S míg az egész násznép karikába állta,
Szomorú pófával a jövődöt várta,
Ferkó mátkatánczát a deresen járta.
Rimánkodott szörnyen az öreg bírónak,

Mit ett meg a cözémester?

Nagy bált adtak X. mezővároskában a lábtyúnő-
vendékek és hanyatlók, sok szép uri háztól hivatalo-
sok voltak reá. — Az atyamesterné ki akart tenni ma-
gáért, s rectorné komaasszonynyal sütöttek egy rakás
fánkot, mit ők úgy vulgo néven neveztek „Czimmet-
krafnyinak“. . . megczukrozták szépen, fel is tették az
asztal kellő közepére, körül plántáltak borral. — Meg-
zendült a hegedűszó, tánczra kerekedett a ki csak lábát
emelni birta. Azalatt a főczémester úr megkóstolja a
szép piros süteményt, s úgy borkorcsolya képében har-

Hogy ő akaratlan,
Egészen ártatlan
Jutott birtokába annak a két lónak.
A bíró ajkai egy hangot se szólnak,
S volt dolga a hosszú mogyoró-vonónak.
Hogy pedig ne nézze többi se a napot,
Az egész nászsereg sorjába kikapott . . .

Alig végződött el az executio
Melyben a násznépnek
Ily siralmas lett a mai commotio,
Az elveszett vajdák sárosan belépnek.
Mint kit az ördögök össze-vissza tépnek,
Le kellett feküdni nekik a deresen.
Ordít a két öreg, bősziült keservesen,
Ilyen mulatságot nem óhajt egyik sem,
Mind kettőt megverték amúgy istenesen.
Azután elvették a két lovat tőlök,
Hogyan érnek haza? mi lesz már belőlök?

Hej a cigány észnek ritkán akad párja,
Most is csak azt várja,
Hogy szünjön kissé a bot égető lángja.
Két megmustrált cigány bele áll a rúdiba,
Nyargal a szekérrel, a port csak úgy rúgja.
Bent ül a két vajda, meg az ifjú pár,
Kikre odahaza egy újabb csapás vár,
Az a pokol fia, az az élő kerek
Kit még elég jókor haza kergettenek,
Tett egy nagy kudarczot :
Elvitte lábálól a lopott malaczt.
Volt is drága dolog a honn maradt népnek
Bóvibe voltak az összekarczolt képnek,
Meg a kupikéknek. —
Szaggatta, körmölte egymást, verte, nyúzta,
Mellé az áriát
A siralmas nótát :
Három éhes cigány keservesen húzta.

* * *

Igy lett a lakzinak reggel felé vége,
S Jutka leányasszony Ferkó felesége.

Kappan Tóbiás.

madmagával el is fogyasztotta illendően; — kitörülték
kenyérhájjal a tálat is, hogy még csak a gaza se ma-
radjon, aztán sódort lehessen bele aprítani. Gyülekeztek
az úri vendégek, mulattak a hogy lehetett. A fiatal
atyamesternőnek nem volt panasza, táncz végén sugárzó
arczczal vezetí becsesebb vendégeit az asztalhoz, kínál-
kozni akar, de mintha elsülyedne vele a világ, elsápad,
a mint a tálat üresen találja.

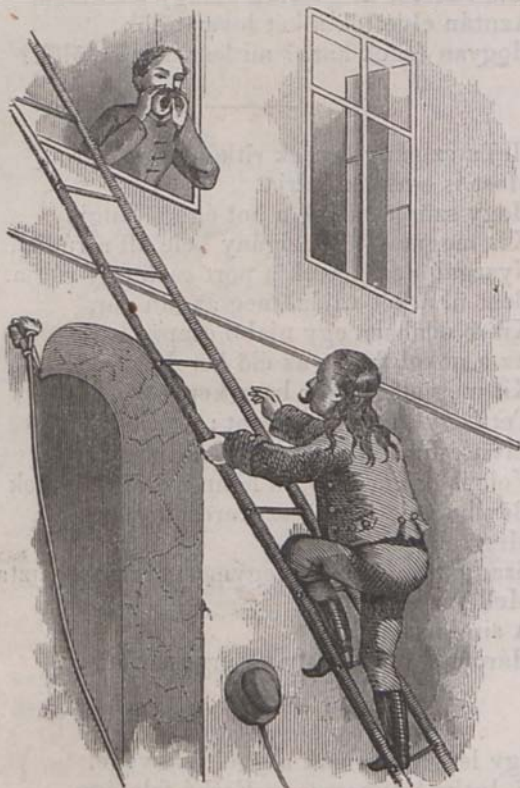
— Mit keres húgomasszony — kérí a főczéh-
mester : — azt a *czifferblátnyit* a mi a tálba volt,
bizony már mi megettük. — Képzeltetni a vendégek ál-
talános kaczagását.

Csak leleményes az ember.

Rátótról felrendelték bírák uraimékat a vármegye házára valami közügyben. Korán reggel beállítottak az érdeemes előlhátuljárók a vármegyeház udvarára, melyet még soha nem láttak az előtt. Meg is bámulták azt szörnyen. Miket ki nem gondol az ember? Két házat épít egymás tetejébe, aztán a padlást is háznak csinálja. Ez ugyan alkalmatlan gusztus. A mint itt nézegetnének s kritizálnák a nagy urak architecturáját, lekiált hozzájuk az ablakon egy hajdu.

- Rátóti bírák itt vannak?
- Igen is, itt vagyunk.
- Jőjjenek fel.
- Megyünk igen is.

A vármegyeházat akkor meszelték, egy hosszú latorja volt oda támasztva az ablaknak, bíró uram egye-

nesen neki ment, hogy majd ő azon mászik fel: azzal a szent meggyőződéssel, hogy az egész vármegye uraság mind azon szokott feljárni ebbe a furesza padlásos épületbe.

Szerkesztői sub rosa.

— *Soborra. Zobuk küldeményei* nagyon jók, kérünk több ilyen erdélyi specialitásokat jellemző adatkákat. Erdélynek annyi eredeti alakja és saját genreképe van, hogy azoknak összegyűjtése már magában nagy irodalmi nyereség. — *Hogy utazott a kis Schuster Pestre?* — *Eltévedt a fű a boeskorban:* szintén igen jó ízű történetké. — *Kappadaleth* küldeményei is talpraesett dolgok, mind közöltetni fognak. — *S. J.-nek* csak fele alkalmas. — *Dorgó vadrománca* mehet az üstökös Helikomba. — *Kis-Várdára.* Lehet belőlük valamit csinálni. — *B. S. héber atyánkfának.* Azért ne nehezteljen kegyed, hogy a zsidókra éleket csinálnak: nines ez alól kivéve senki: abban nem szükség vallási vagy nem-

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

Párbeszéd.

Két szolgáló leány mosott a vizpartján, egyik innen, másik túlnan.

Julis. Voltál-e már bálba?

Zsuzsi. Voltam bizon.

J. Nem vertek meg?

Zs. Bizon csepp hija, mert igen verekedtek a legények, a bálgazda most is fekszik bele, de mi a lóca alá búttunk.

J. Táncoztatok-e czipelit (olvasd czepperlt).

Zs. Táncoztunk bizon, egye az íz, mind összetaposták az uj csizmámat.

J. Én mindig a rongyosat szoktam felhúzni.

Zs. Máskor én is úgy teszek.

J. Ott volt-e a szolgabíró kocsisa?

Zs. Ott volt, de nem vehettük hasznát, mert holt-részezen feküdt mint a dög.

J. Nem hajtottak be a bakter-házba?...

Zs. Hálisstennek csak éjfél után, mikor már kimulattuk magunkat.

(Szép mulatság.)

Milyen nagy vétek a hazugság.

„Nagy és igen csúnya vétek a hazugság“ — oktató tanítványát a tanító, hogy azt e vétek nagyságáról jobban meggyőzhesse, például felhozá: hogy ő életében egyszer hazudott, és az neki nagyon fájt.

— Úgy-e bizony jól megvirgázták azért a bácsit? — jegyzé meg gyermekies együgyűséggel a kis tanítvány.

R é b u s z.

zeti sérelmet találni, ha valami felekezettünköl való ember rossz fát tett a tűzre, s azt mások kibeszélik, akárhány tolvaj akadt már például kálvinista, de biz annak a hibáját nem tartozik szégyenleni mind a négy superintendentia: épen úgy nem illetékes dolog izraelita atyánkfainak in solidum bánkódni azon, ha közülök egyikét csaló akad. (Én nem tudom, hogy akad-e? mert engem sosem csalt meg egy is.) — *Egy batyu-bál története* jó. — *Szabadszállás.* R. M. Köszönjük a küldötteket, mind felfogjuk használni; a népmeséket J... A...d. úrhoz lesz jó küldeni. Hála Istennek ezen a héten nem kaptunk semmi rosszat; fel is jegyeztük ezt az epochát a kalendáriumba.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten

(Egyetem-utca 4. sz.)